

* SJÓNLEIKARHUSIÐ *

TEL. 1131

Músafellan

sjónleikur í 2. portum eftir AGATHU CHRISTIE

verður spældur fyrri seinastu ferð í kvöld 5/5 klokkan 8.

Atgongumerki a kr. 5.— verða seld í Sjonleikarhúsinum og við telefon 1131 í dag kl. 12—1 og 7—8.

Programmi fáast við inngangsdina.

HALDIÐ SOSIALIN

(Framhald frá 1. síðu)

nevndi lán og straff og djórapinslu. Eg segði ikki at menn áttu at verið straffaðir. Orð míni ljóðaðu soleiðis »Óivað er tað straffbart at lata seyð liggja og doyggja í hungri.«

Um lán segði eg: »Latum okkum hjálpa monnum at fáa seyðatraðir, seyðahús, nýmótans dyrkiamboð. Eg kann hugsa mær at hjálpa monn um at fáa sleppingarlomb; men so mega vit vissa okkum í, at hetta er einans fyrri einaferð, og at seyðabrukið so verður skipað soleiðis um, at djórapinslan heldur uppat; tí ferð aftaná ferð at hjálpa monnum at fáa gimburlomb at sleppa út í hagan at doyggja í hungri, tað er manninkan fyrri føroysku tjóðina.«

Hvat ið Danbjörg veit um seyðabruk skal onki sigast um meira enn tað, at porkerningar hava ongan seyð mist í vetur — eg kann nærur siga: ikki ein einasta ein, so vit í Porkeri skúla onga fólkaflokks-gimbur hava. Her í bygdini nytta ikki fólkaflokkinum at dyrgja eftir stemmum — heldur ikki við gimbur lombum sum valagn.

J. H. Danbjörg.

Tøkk

Hjartaliga takki eg øllum, sum á ymiskan hátt gleddu og heiðraðu meg á 60 ára føðingardegi mínum hin 27. apríl.

Eina serstaka tøkk til arbeiðsmannafelagið »Fylking« og lón-gjaldsstovuna fyrri heiðurtekin og gávu.

Erik Larsen, Tvøroyri.

2802

SNAR-vaskað

centrifugerað og turkað

SNAR-vask

Bøgata 14

Selskabet til udgivelse af færøske kildeskrifter og studier, Keypmanna havn hevur givið út bók á enskum máli, ið nevnd verður: THE FAR-OESE BIRD NAMES.

Arbeiðið

við innlegging av hitaverki í svimjingarhóll við Tvøroyrar skúla verður her útboðið alment sambært tekningar við treytum og skrivligum frágreiðingum, ið eru at fáa á sóknarstýrisskrivstovuni á Tvøroyri.

Tilboð mega vera sóknarstýrinum í hendi seinast hin 15. maí 1962. Sóknarstýrið skilar sær rætt til at velja og vraka ímillum tey innkomnu tilboðini.

Tvøroyri, hin 26. apríl 1962.

FROÐBIAR SÓKNARSTÝRI

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Licitationón

Arbeiðið viðvíkjandi gerð av veg og kloak yvir mart. nr. 911b (Hans Dam's troð) verður her boðið fram til almenna licitation.

Frágreiðingar, tekningar og treytir fáast til láns ímóti 50.— kr. í veðhald á býarverkfroðingaskrivstovuni frá týsdegi tann 8. maí 1962, kl. 11.00.

Skrivlig boð í afturlatnum brævbjálva, merktur:

»BOÐ UPPÁ GERÐ AV VEG OG KLOAKK Á MATR. NR. 911b« verða send býarverkfroðingaskrivstovuni í seinasta lagi mánadagin tann 21. maí 1962, kl. 12.00 (á middegi), tá verða tey innkomnu boðini opnað, meðan teir, ið bjóða hava, eru hjástaddir.

Tórshavn, tann 4. maí 1962.

BÝARVERKFRØÐINGASKRIVSTOVAN

Skipafelagið Føroyar

TELEFON 1225

Tórshavn

Heðin Brú: LEIKUM FAGURT ...

11

Jógvan gremur seg um kulda og tosta, spyr Tórmann hvar hann var í gjárkvöldið, teir mistu hann burtur har niðri við húsini hjá Elsbu onkustaðni: »Eg orminnist um, at vit leiddust fleiri og duttu uttan fyrri.«

»Eg fór at húsum,« sigur Tórmaður, »datt og dálkaði meg so illa, at eg mátti at húsum at skifta. Máttloysi kom á meg, fór so bert til songar.« Hetta við Elsbu stóð so fjart fyrri honum nú, mest sum eitthvørt, hann hevði drøymt ella frætt. Men kortini lá ein ferðil av samvitskubiti í kroppinum, eitt-hvørt sum gnagaði, gjordi sinnið sárt og viðbrekið. Hann var í ringum hýri.

Jógvan gramdi seg um, at hann hevði ikki fingið hugt í bók. Tað var bytt at koma sær upp í sovorið, nú meðan skúla-arbeiðið var fyrri. — Hann var bleikur, klentrasligur drongur við fjarbláum eygum, ljóshardur.

»Eg havi heldur ikki fingið hugt í bók,« letur Tórmaður at. »Men hvat um tað? Í gjár kallaði móður Føroyar, og tá mátti eg fara. Síðani kann tað vera, hvussu tað kann við lestrinum. Lærararnir mugu skilja, at tað er ein hei'ag skylda, vit hava, at fara, tá ið okkara frælsishetjur kalla á okkum. Høvdu lærararnir verið rettir føroyingar, høvdu teir givið okkum fri dagin eftir skruðgongu. Men hvat gera teir? Lata embætismenninar hava seg til rukku og siga takk fyrri. Eg toli ikki hetta hundslyndið longur, fái vaml. Men biða bara. Einaferð verða tað vit, ið taka róður í hond á loftingi, í rettargangi, í kirkju og skúla. Tá skal tú siggja gleim.«

Jógvan gloir upp á hann og smíkar: »Á, er hundasjúkan ómin soleiðis í morgun? Ja, hon kann vera so ymis. Hvat er tað, tú neitar inn á lærararnar? Eru teir ikki føroyingar, hvat teir tá — írar kanska?«

»Eg segði, høvdu teir verið rettir føroyingar,« herðir Tórmaður á, »men tað eru teir ikki. Teir sleiska fyrri teimum donsku

12

embætismonnum, men seta næsarnar í ský móti egnu landsmonnum. Svikjarar! Tað er tað, teir eru. Sá tú ein einasta við í skruðgonguni? Nei, Hoyrði tú ein einasta stuðla okkum til at fara við? Nei. Men ganga og læa upp á háð og lástast klókir heima í túninum, tað kunnu teir.«

»Hetta havi eg ikki hugsað um,« sigur Jógvan sum burtur í øðrum heimi og geispar. »Lika fanin leggi eg í. So leingi eg fái eina lagg og ein gleim burtur úr tí, komi eg við tykkum.« Lærararnar helt hann vera fittar menn og skuldi bera teimum alt gott.

»Fyrr var illa, skuldi tú ikki kunnað borið teimum væl, teir eru jú fólksins tenarar og noyðast at halda seg hampuligar. Men veitst tú teir nakrantíð bróta nasar fyrri fosturlandið? Sig mær tað?«

»Tú verður lógtingsmaður, áðrenn langt um liður,« argar Jógvan. »Altíð á rokinum, altíð dansandi óður um okkurt, og so hevur tú tiggju orð móti einum.«

Teir koma at skúlanum og fara inn.

Timin byrjar — geometri. Lærarin fer upp til svørtatalvu við kriti í hendi — ein litil vindgosið maður við krimi. Lumma-klúturin er á lofti í heilum:

»Vit hava her ein parabol. Um parabol er tað at siga..... Hann kritar, men noyðist at njósa, og strikan skeiklast, má turka — kritar aftur. Nýsur. Turkar. Triðju ferð, tað miseydnast honum, hoyrir hann tesk og flenn, hóst og smá nist runt í flokkinum. Tá vendir hann sær á og slær nevan í borið, so kritrokið stendur sum skadda í veðrið — ógviliga illbrýntur: »Hvor er her so óhoviskur at sita og gnisa?« Lærarin bitur á kampi og starir.

Tórmaður hevur lagt sær heimssøguna á borið, situr og leitir eftir einum rími til orðið sveiggja. Nú hyggur hann upp